Biblioteca Centrala Regională Hunedoara-Deva

● În acest număr ● În paginile ● În acest număr ● În paginile ● În acest număr ● În paginile ● În acest

2–3

CRONICA DRAMATICĂ

ACTUALITATEA

SPORT

Proletari din toate țările, uniți-vă !

Scînteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXII, SERIA II.
NR. 5449
4 PAGINI – 25 BANI
VINERI
25 NOIEMBRIE 1966

Vizita președintelui Consiliului de Stat, Chivu Stoica, în Republica Arabă Unită

● La marele baraj de la Assuan

● La uzina „Kima"

CAIRO 23 — Trimișii speciali Mircea Moarcăș și C. Oprică transmit: Ziua de miercuri, a patra zi a prezenței președintelui Consiliului de Stat al României, Chivu Stoica, și a soției sale în R.A.U., a fost rezervată cunoașterii unora dintre cele mai mari realizări ale Egiptului contemporan, șantierul marelui baraj de la Assuan și uzinele de îngrășăminte azotoase „Kima".

Oaspeții români au fost însoțiți de vicepreședintele R.A.U., Hussein El-Shafei, și alte persoane oficiale.

La Assuan, în fața unei mari machete amplasată într-o sală ale căror basoreliefuri și picturi murale evocă momente din lupta de secole a locuitorilor văii Nilului pentru înfringerea capriciilor lui, gazdele prezintă principalele coordonate ale barajului, care va fi unul dintre cele mai mari din lume. 42 milioane metri cubi de beton, piatră și nisip vor forma în calea Nilului o stavilă de 110 metri înălțime, cu o lățime a bazei de un kilometru. Lacul artificial astfel format va constitui un prețios rezervor de apă cu o capacitate de 172 miliarde metri cubi. În prezent, lucrările de construcție se desfășoară din plin, cu participarea a 28 000 de muncitori și 3 000 de specialiști. În 1970, cînd toate cele 12 turbine ale hidrocentralei de la Assuan vor fi puse în mișcare de forța apelor zăgăzuite ale marelui fluviu, Egiptul va beneficia anual de 12 miliarde kWh de energie electrică. Primele cantități de curent electric de la Assuan vor fi furnizate capitalei egiptene în 1968.

Oaspeții sînt informați în continuare despre marile avantaje ale construcției barajului pentru dezvoltarea multilaterală a economiei țării. Printre altele se arată că 800 000 de hectare de terenuri nefolosite vor fi redate agriculturii.

Apoi, oaspeților români li se vorbește despre marile lucrări care se întreprind în prezent pentru mutarea antichităților templelor și a celorlalte comori de artă din zona viitorului lac de acumulare. Gazdele amintesc că la această operație inițiată de guvernul R.A.U. cu sprijinul U.N.E.S.C.O. își aduce contribuția materială

(Continuare în pag. a IV-a)

CU PLANUL ANUAL INDEPLINIT

GALAȚI (de la corespondentul nostru).

Colectivul de muncă al stației de utilaje grele aparținînd Trustului de utilaj greu București a raportat îndeplinirea sarcinilor de plan pe anul 1966 cu o lună și jumătate mai devreme.

Exploatarea cu randamente mari a excavatoarelor, buldozerelor, autocamioanelor, automacaralelor etc, au permis constructorilor de pe marile șantiere din Iași, Suceava, Bacău, Constanța, Galați etc. ca la rîndul lor să obțină importante succese în scurtarea termenului de punere în funcțiune a diferitelor obiective industriale și locuințe.

Cîteva cifre ilustrează eforturile stației de utilaje grele din Brăila. De la începutul anului intervalul de timp pentru întreruperile planificate a fost redus aici cu 50 la sută, s-a economisit 1.700.000 lei la prețul de cost și s-a obținut un beneficiu de 1.561.000 lei.

O contribuție serioasă la... scurtarea anului calendaristic și-au adus eșaloanele repartizate la Buzău, Călărași, Constanța și Botoșani prin executarea unor lucrări de bună calitate și la termenele contractuale stabilite. S-au evidențiat în mod deosebit excavatoriștii Aristide Iamandi, Ionel Macovei, Ion Nichita, maiștrii Ion Orza, Stelian Vlad și mulți alți minuitori destoinici ai uriașelor utilaje de pe șantierele patriei.

Imagine de la Porțile de Fier. Pe orice șantier, activitatea tinerilor constructori începe cu o pasionantă cunoaștere

LAC ARTIFICIAL CU MARE VOLUM DE APĂ

La Poiana Uzului, în Carpații Răsăriteni, s-a deschis unul dintre cele mai mari șantiere hidrotehnice din țară. Aici se va înălța un baraj de mari proporții — 86 metri înălțime și 600 metri lungime — în spatele căruia se va forma un lac artificial cu un volum de peste o sută de milioane metri cubi de apă acumulată din rîul Uz și afluenții săi precum și din precipitațiile atmosferice. Se va asigura astfel necesarul de apă al orașelor de pe Valea Trotușului și al termocentralei din Borzești aflată în plină dezvoltare.

Soluția constructivă — un baraj de greutate cu contraforți, cea ce asigură o rezistență mare — reclamă turnarea a 800 000 mc de betoane.

(Agerpres)

Vedere de ansamblu a cartierului Țiglina II din Galați

O NOUĂ FORMĂ DE ȘCOLARIZARE

ÎNVĂȚĂMÎNTUL PROFESIONAL SERAL

Congresul al IX-lea al partidului a stabilit ca în anii cincinalului posibile să dea economiei naționale 224 000 muncitori calificați. În acest sens, Ministerul Învățămîntului și celelalte organe centrale au primit sarcina să ia măsuri pentru continua perfecționare a cursurilor de calificare precum și organizarea învățămîntului profesional seral.

Pe linia îndeplinirii acestei importante prevederi, recent, Comitetul de Miniștri al Republicii Socialiste România a adoptat o hotărîre privind organizarea — încă în acest an școlar — a învățămîntului profesional seral. Pentru a-i informa pe cititorii noștri cu privire la conținutul acestei hotărîri, am adresat tovarășului ȘTEFAN POPESCU-VIFOR — director în Ministerul Învățămîntului — cîteva întrebări:

Cui se adresează învățămîntul seral-profesional, cine poate beneficia de această nouă formă de învățămînt?

Prin recenta hotărîre a Consiliului de Miniștri, se dă posibilitate celor încadrați în producție și care nu sînt pregătiți prin școli, să-și completeze pregătirea teoretică de specialitate. Prin absolvirea cursurilor serale ale școlilor profesionale, economia va primi un număr însemnat de muncitori calificați, la rîndul lor, muncitorii pregătiți prin această formă, vor putea promova în categorii superioare de încadrare într-un ritm mai rapid, avînd în același timp posibilitatea de a-și continua pregătirea prin școli tehnice de maiștri.

La concursul de admitere în învățămîntul seral-profesional pot participa muncitori, indiferent de vîrstă, absolvenți ai școlii generale de 8 ani sau ai altor școli echivalente care fac dovada că lucrează în producție în meseria pentru care urmează a fi

M. VIDRAȘCU

(Continuare în pag. a III-a)

I.S.C.A.S. București — Aici capătă conturul inițial mii de apartamente

CINE ÎNLOCUIEȘTE BUNICA?

- **O inițiativă de mare utilitate practică și educativă**
- **6 „bone" pentru tot Bucureștiul?**
- **Un regulament care ar trebui să țină cont de nevoile familiilor**

Nu vi s-a întîmplat vreodată, ca la invitația pe care a-ți făcut-o unor prieteni, pentru a ieși împreună la un spectacol, de pildă, să vi se răspundă cu o întrebare: cu cine să-i lăsăm pe cei mici? Știi că nu au bunică!

Deseori, stînd de vorbă cu mame tinere sau mai vîrstnice ne mărturiseau:

— Te descurci destul de greu atunci cînd ai copii și ești prinsă și în cîmpul muncii.

Aceste situații ne-au determinat să ne punem și noi întrebarea: Oare să nu se poată găsi o modalitate de a suplini serviciile bunicii, într-o familie cu copii?

Fără îndoială că existența rețelelor de creșe, case ale copilului și grădinițe — a căror dezvoltare va fi și mai accentuată — este de un neprețuit ajutor familiilor în care ambii soți lucrează, dar ea nu rezolvă total necesitatea prestării serviciilor casnice.

Văzusem, nu o dată, grupuri de copii în parcuri și grădini jucîndu-se sau învățînd să cînte, sub supravegherea unei femei mai vîrstnice. Am aflat că aceste femei, care fac serviciul de bunică, sînt salariate ale cooperativei „Deservirea".

Ne interesăm „la sursă" de atribuțiile pe care le au ele: tovarășul director al cooperativei „Deservirea", ION COPĂCENARU ne spune:

— În cadrul secției „munci gospodărești", din cooperativa noastră, am inițiat la solicitarea clienților noștri și serviciul numit al bonelor. Sînt angajatele noastre permanente și activează în cadrul cîtorva cartiere ale orașului. Au în grijă copii între 4 și 7 ani.

— Dar pot aceste bone să acopere solicitările?

— Nu, deocamdată nu. Mai întîi fiindcă mai mult de 16 copii nu pot intra sub supravegherea lor; celorlalte solicitări nu le putem face față. Și mai important este însă că, în prezent, avem doar 6 bone pentru tot orașul... În plus, sînt familii care au nevoie de aceste servicii doar 3 sau 4 ore pe zi. Nici în asemenea cazuri nu putem rezolva nimic; deoarece la noi se lucrează doar cu ziua. Ar exista o posibilitate, la care de altfel ne-am gîndit: în fiecare cartier sînt femei pensionare, care au o pregătire pedagogică ce le-ar putea permite prestarea acestor servicii. Legea în vigoare a pensiilor, nu permite însă, ca pensionarii să cumuleze.

ILEANA DINICĂ

(Continuare în pag. a III-a)

NEGLIJENȚA FACE CASĂ BUNĂ CU NEPĂSAREA

Muncitorilor și celorlalți lucrători din unitățile agricole socialiste ale regiunii Banat le sînt asigurate condițiile de muncă ce pun în afara pericolelor sănătatea și viața lor. Aceasta este concluzia desprinsă în urma unui control efectuat luna trecută, de mai multe colective alcătuite din reprezentanți ai Inspectoratului de stat pentru protecția muncii din regiunea Banat, Inspectoratului sanitar de stat, Consiliului local al sindicatelor, ai serviciului regional S.M.T. și trusturilor G.A.S.

Dar iată și cîteva fapte, a căror analiză ne conduce la concluzii de care trebuie să se țină seama. În brigăzile zootehnice de la G.A.S. Pischia, ca și în cele de tractoare de la Periam nu se respectă repausul săptămînal de odihnă. În alte unități, cum este cazul gospodăriilor agricole de stat Beregsău, Sînpetru-German, Dealul Viilor și al stațiunilor de mașini și tractoare din Remetea Mare și Sînnicolau Mare, programul normal de muncă este cu regularitate depășit.

Ce generează asemenea încălcări ale legislației muncii?

În primul rînd este vorba de fisuri în organizarea muncii. Prelungirea programului normal, nerespectarea zilei de odihnă nu conduce la îndeplinirea mai operativă a sarcinilor de plan, la creșterea productivității muncii, ci dimpotrivă. După orele de program, ca urmare a oboselii, productivitatea scade, scade și atenția cu care se lucrează, ceea ce favorizează producerea de accidente. Analiza atentă a faptelor arată că nu prelungirea programului este soluția executării la timp a sarcinilor de producție, ci folosirea cu maximum de randament a orelor de muncă stabilite.

De obicei, atunci cînd se analizează un accident de muncă, cercetările se mărginesc la a

Ing. ARISTEL ENACHE

inspector șef al Inspectoratului regional Banat pentru protecția muncii

(Continuare în pag. a III-a)

CADRAN

„...Strălucitor și alb în bătaia lunei, podul"

Ajungi aici la malul înalt al Dunării în compartimentul confortabil al unui tren remorcat de motorele Diesel-ului cu mii de cai putere și revezi, imagine livrescă, poștalionul purtat de cinci cai mărunți și cu sînge iute, îndemnat interjectiv de vizitiul cu capul strîns într-o cealma de port turcesc, singurul semn vizibil mișcător în negura nopții. Într-o asemenea bunică a trenului sau turismului de azi, străbătea drumul îndesat de hîrtoape, cu sufletul tulburat de neliniști într-o toamnă de acum mai bine de opt decenii, un tînăr inginer, deja reputat în țară și în cercurile tehnice ale Europei. Lăsase în urmă construcții ce vor fi fost sortite să depășească cu mult trecerea sa prin această lume. La gurile Dunării, porturile Galați și Brăila fuseseră dotate prin rîvna și cutezanța sa inginerească cu docuri și antrepozite moderne care duceau departe nu numai faima sa de constructor — și a constructorilor care-i realizaseră planurile schițate pe calcul transparent — dar și inovații tehnice cu, apoi, îndelungată și prodigioasă carieră tehnică: folosirea betonului armat și a elementelor prefabricate, pentru prima oară în lume în asemenea construcții. Alte lucrări de modernizare a drumurilor țării figurau în palmaresul tînărului inginer care poposea în această seară tăioasă de toamnă pe malul înalt și ripos al Dunării.

V. ARACHELIAN

(Continuare în pag. a II-a)

BRIGADA ŞTIINŢIFICĂ ÎN SAT

A intrat în obişnuinţa Comitetului raional pentru cultură şi artă Slobozia, a Comitetului raional al U.T.C., şi a Comitetului raional al femeilor, de a organiza întîlniri ale brigăzilor ştiinţifice cu cetăţenii satelor. Venind în întîmpinarea dorinţei locuitorilor comunei Constantin Brîncoveanu, la căminul cultural s-a organizat un simpozion pe tema „Chipul omului nou", unde au vorbit un medic, un jurist, un profesor, membri ai unei brigăzi ştiinţifice. Asemenea simpozioane au mai avut loc şi în comunele Colilia, Cocoria, Munteni Buzăului etc.. „Norme de comportare în societate", „Rolul social al creşterii natalităţii", „De la o doctoriţă la tinerele sale prietene" iată numai cîteva din temele dezbătute în cadrul acestor simpozioane.

M. MARIN
tehnician

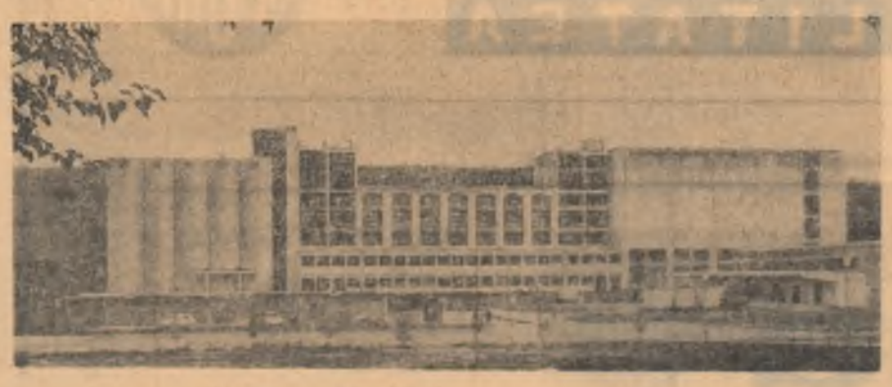

Complexul de morărit şi panificaţie din Bacău — Cluj a intrat în funcţiune înainte de termen, atingînd parametrii proiectaţi. Funcţionarea automată a utilajelor moderne este dirijată de la două tablouri centralizate de comandă.

1260 DE MINUTE — TIMP LIBER (II)

Simbătă şi duminică printre elevii şi studenţii din Iaşi

Simbătă — orele 21. E momentul cînd încep reuniunile studenţeşti. Grupuri, grupuri, studenţii ieşeni se îndreaptă către sălile de dans...

Frumoasa vîrstă a romantismului

Sîntem la Institutul politehnic...

Cantina „30 Decembrie". Intrăm odată cu primii invitaţi. Sala este pavoazată cu gust. Lumini multicolore, ghirlande, serpentine, desene hazlii, incinte privirile. Se vede că organizatorii s-au întrecut în a oferi colegilor — invitaţi la această petrecere studenţească — dovada măsurii talentului şi fanteziei lor. Artiştii amatori contribuie la reuşita acestei seri prin dedicaţii muzicale, recitări, glume, scenete, mimice.

Stăm de vorbă cu doi dintre organizatorii acestei frumoase seri distractive studenţeşti: Vasile Scarlat — secretarul biroului U.T.C. al anului II — Facultatea de electrotehnică şi Aurel Sultan — delegatul A. S. De la ei aflăm că biroul U.T.C. a mobilizat pe cei mai talentaţi studenţi din an, băieţi şi fete, care au decorat sala, au pregătit momentele vesele, s-au îngrijit de distribuirea invitaţiilor. Cine sînt invitaţii? Pentru că în anul II — Electrotehnică, majoritatea colectivului o formează băieţii, biroul s-a gîndit să trimită cele mai multe invitaţii colegelor din anii I şi II — Industrie uşoară, unde majoritatea o formează fetele.

Cantina „Codrescu". Zăpuşeală, aglomeraţie. Invitaţiile — de ce? — se împart la uşă, pe baza carnetului de student. Aşa se face că în sală s-au „stabilit" nişte proporţii curioase: 80 la sută băieţi, 20 la sută fete. Să ne mirăm atunci că o fată dansa cu cîte 9—10 băieţi, care făceau cerc în jurul ei?

Emanoil Gligorie — membru în biroul U.T.C. al anului II — Facultatea de construcţii (anul care a organizat reuniunea) era trist. Şi ei s-au pregătit pentru seara aceasta. Au pavoazat sala, intenţionau să organizeze un concurs de dans, un concurs de muzică uşoară. Au neglijat însă două amănunte: 1. Să invite fete în proporţie egală cu numărul băieţilor; 2. Să ţină seamă de capacitatea sălii. Şi seara a fost ratată.

Studenţii Universităţii „Al. I. Cuza" şi-au organizat, de asemenea, reuniunile în două cantine: cantina nr. 1 şi cantina nr. 8. Ambele reuniuni — două copii ale reuniunii din cantina „Codrescu". Vîrsta studenţiei este vîrsta romantismului, a tinereţii entuziaste. **Recenta Plenară a Consiliului U.A.S.R. invita asociaţiile studenţilor să organizeze pentru studenţi asemenea activităţi care să descreţească frunţile, să satisfacă setea de frumos şi să ofere cadrul de manifestare a tinereţii, voioşiei, cîntecului, dansului.** Monotonia — personal pe care l-am întîlnit la reuniunile organizate în cantinele „Codrescu" (Institutul politehnic), nr. 1 şi nr 8 (Universitate) nu are ce căuta la petrecerile studenţeşti. Am dori să participăm întotdeauna la acţiuni ca aceea pe care au organizat-o (în cantina „30 Decembrie") studenţii anului II — Facultăţii de electrotehnică.

Ţinuta noastră cea de sărbătoare

Cantina „Codrescu". Asistăm la un dialog între şeful comisiei culturale a Consiliului A. S. din Institutul politehnic şi un student din anul I. Redăm pe scurt acest dialog:

Seful comisiei culturale: „De ce fluieri? Aici te afli la o seară culturală, nu la meci".

Studentul din anul I: „N-am ştiut că nu-i voie. I-am auzit fluierînd pe studenţii din anii mari şi..."

Nu-l bănuim chiar atît de naiv pe proaspătul student, încît să nu-şi dea seama că e în discordanţă cu cel mai elementar bun simţ să fluiere într-o sală unde se desfăşoară o acţiune cultural-distractivă. Un fapt însă trebuie reţinut: atît la reuniunea din cantina „Codrescu" cît şi la reuniunea din cantina nr. 3 a Universităţii se statornicise o atmosferă care genera asemenea gesturi: se fluiera ca în codru: unii studenţi, **făcînd concesii vulgarităţii, invitau fetele la dans, cu ţigara în gură**: mai mult chiar şi-au făcut semnalată prezenţa şi cîţiva adepţi ai „culturilor canilare" rebele.

Cei mai mulţi dintre studenţii ieşeni, respectînd lăcaşurile de înaltă cultură pe băncile cărora se pregătesc ca specialişti, se disting prin sobrietate, politeţe, eleganţă — în ţinută şi în comportare. Iar din respect pentru petrecerile studenţeşti, îşi pun întotdeauna — la asemenea manifestări — ţinuta de sărbătoare. Dar iată că apar — la cursuri, la activităţile culturale studenţeşti (fenomenul este frecvent la Institutul politehnic şi la Universitate) tineri într-o ţinută vestimentară ce indică un anumit prost gust, uneori manifestîndu-se în practici huliganice (fluierături, tipete). Sfidînd regulile bunului simţ, ale frumosului, ei abordează o ţinută stridentă care „să-i pună în evidenţă". Mai grav însă este faptul că sînt primiţi la cursuri (în pofida ordinului ministrului învăţămîntului, unde sînt stabilite normele de comportare studenţească, norme a căror însuşire nu este nicidecum benevolă ci obligatorie), că în colectivele studenţeşti nu se ia atitudine împotriva lor. La reuniuni, de pildă, ar trebui să fie opriţi de la uşă. Organizaţiile U.T.C. din facultăţi, asociaţiile au datoria să creeze cadrul potrivit pentru manifestarea activă a opiniei colectivelor de studenţi, prin organizarea unor dezbateri în cămine, în ani şi în grupe. Pot iniţia acţiuni cu prilejul cărora să-i înveţe pe studenţi care este ţinuta adecvată în diferite ocazii, cum să se îmbrace şi cum să se comporte. La cîte facultăţi, în cîţi ani de studii din oraşul Iaşi asemenea dezbateri, acţiuni au relevat grija neslăbită faţă de manifestarea adevăratei conduite studenţeşti? Întrebării noastre dorim să-i răspundă cît mai grabnic acţiunile curente, rod al muncii organizatorice intense a comitetelor U.T.C. a consiliilor A.S. din institutele de învăţămînt superior din acest vechi centru de cultură.

Cine se scuză... se acuză

Plenara Consiliului U.A.S.R. subliniază că **„asociaţiile au datoria să ofere tineretului universitar, după orele de muncă, multiple posibilităţi de a se recrea, de a-şi petrece cît mai plăcut timpul liber".** Îndeplinesc asociaţiile studenţilor din facultăţile ieşene această îndatorire? Să dăm cuvîntul — pentru a afla răspunsul dorit — unor studenţi.

Valentina Toma — Institutul de medicină şi farmacie:

— Simbătă seara se organizează aproape în toate institutele seri de dans. Dar poate că nu toţi studenţii preferă dansul. Mie, de pildă, mi se întîmplă uneori să fiu obosită şi să nu pot merge la dans. Atunci trebuie să stau în cămin — pentru că altceva nu mi se mai oferă.

Hermina Dragomir — Universitatea „Al. I. Cuza":

— Luxurile se complică de obicei duminica, cînd nu se organizează nici seri de dans, dar nici alte activităţi. Duminică, de pildă, la Universitate, studenţii au fost invitaţi să participe la un simpozion „Coşbuc" — unde au fost invitaţi actori ai Teatrului Naţional care au recitat din versurile marelui poet, şi la o excursie în afara oraşului. Dar Universitatea are 4 000 de studenţi...

Pe lîngă alte posibilităţi de a fi realizate asemenea dorinţi firesti ale studenţilor există cele oferite de cluburile institutelor, al căror important rol era subliniat de recenta Plenară a Consiliului U.A.S.R. („Să se organizeze — subliniia plenara — mai ales la sfîrşit de săptămînă, în cluburi şi case de cultură manifestări cît mai bogate şi mai atractive, stimulînd în acest sens iniţiativa grupelor şi a zonelor, preocuparea pentru a răspunde interesului şi cerinţelor variate ale studenţilor"). Asadar, simbătă şi duminică în cluburile institutelor ieşene...

Nu. Cluburile studenţeşti din Iaşi nu s-au impus încă în viaţa culturală a studenţilor. Nu găsim aici preocupări pentru o activitate atractivă, deşi se ştie că în cluburi ar trebui să se desfăşoare „activităţi model", care să orienteze munca cultural-artistică în ani şi în grupe. Se invocă însă lipsa de materiale: magnetofoane, staţii de amplificare etc. La conducerea Institutului politehnic, de pildă, ni s-a spus: „Ministerul Învăţămîntului refuză alocarea fondurilor necesare". Şi drept argument ni s-a arătat adresa nr. 46 615 trimisă de către Direcţia contabilităţii din Ministerul Învăţămîntului în 5 mai 1966. O reproducem întocmai: **„La adresa dv. nr. 5824 din 1966 vă facem cunoscut că nu se aprobă suplimentarea planului de cheltuieli în vederea cumpărării obiectelor pentru desfăşurarea activităţii clubului din institut, întrucît memoriul înaintat nu cuprinde decît enumerarea obiectelor necesare, fără a menţiona şi sumele respective pentru asigurarea acestei activităţi".**

Iată un răspuns prin excelenţă birocratic. Presupunînd-i însă drept scuză, factorii de răspundere din conducerea Institutului politehnic din Iaşi... se acuză: din 5 mai şi pînă în prezent aveau tot timpul să revină la memoriul adresat Ministerului Învăţămîntului, menţionînd chiar şi sumele cerute.

*

1 260 de minute printre studenţii ieşeni... Un raid în care am constatat că recomandările Plenarei Consiliului U.A.S.R. privind activitatea organizată în afara orelor de studiu nu se bucură de traducere în fapt. Asociaţiile studenţilor sînt chemate să ofere cadrul în care tineretul universitar să participe la o bogată activitate culturală, artistică, sportivă, turistică, recreativă care să descreţească frunţile, să satisfacă setea de frumos, în care să se manifeste tinereţea, voioşia, cîntecul şi dansul.

ADRIAN VASILESCU

„ARTA EXECUŢIUNII ARE IMPORTANŢA"*)

CRONICA DRAMATICĂ

Nu întîmplător se pare a ales Lucian Pintilie **D-ale carnavalului** pentru o demonstraţie cu rezultate remarcabile. **D-ale carnavalului** deţine între piesele lui Caragiale locul de neînvidiat al Cenuşăresei. Fluierată încă de la premieră, lipsită de înţelegerea actorilor, a directorilor de scenă şi chiar şi a publicului, **D-ale carnavalului** n-a atins pe o lungă perioadă decît cifra derizorie de 70 de spectacole. Explicaţia insuccesului nu poate însă sta numai în precaritatea ei faţă de celelalte.

E mai uşor de presupus că scriitorul o luase cu mult înaintea timpului său, că optica sa nu se putea bucura, de aceea, firesc, de receptivitatea publicului contemporan. **În D-ale carnavalului,** recunoaştem din plin, în ciuda deficienţelor semnalate cu larghete de cronicari corozivi, acea substanţă unică a operei lui Caragiale un mod particular de a vedea şi înţelege lumea, în fond de a o interpreta, care constituie pecetea inefabilă a caragialismului. **În D-ale carnavalului,** dramaturgul şi-a permis să facă operă de virtuozitate dramatică cu personaje pe care deja le crease, al căror „certificat de stare civilă" era semnat deja prin creaţiile anterioare. Se poate spune chiar că **D-ale carnavalului** e operă de divertisment artistic, dar divertismentul unui mare creator. Ceea ce are comun această piesă cu restul operei (teatru sau momente) este viziunea violent ironică, caricaturală a unei lumi fără o reală conştiinţă de sine, în care conflictele se rezolvă ridicul în sunet de fanfară şi toasturi. Finalul „Pupat Piaţa Independenţei. Muzica l' usor de recunoscut şi în **D-ale carnavalului,** un fel de leit-motiv al operei caragialiene, are drept scop să marcheze apăsat în direcţie comică superficialitatea aderenţei la demnitatea principiilor etice, a unei bune părţi a lumii oraşeneşti din acel sfîrşit de veac. Caragiale observa în viaţă caricatura unor idei, sentimente, atitudini, permiţîndu-şi să facă nemiloasa caricatură a unei caricaturi reale, amplificînd-o pînă la monstruos. În ce constă farsa în **D-ale carnavalului?** Desigur nu în schimbările de costume şi nici în coincidenţele de tot felul. Este farsa pe care personajele şi-o joacă lor însile ignorîndu-şi un probabil potenţial afectiv prin mimarea unor atitudini ale unui cod amoros de împrumut. Uşurarea nu vine pentru că s-a identificat nevinovăţia celui căruia vinovat îi pentru că erou afînd în cărţi sufletească nu este pe cu caracter şi şi-o trăieşte pînă la capăt, pînă la ultimele consecinţe, conştient, ci accepţă rapid o minimă soluţie care să-i scoată din rapsul sufletesc pentru care de fapt nu erau pregătiţi. Drama lo este improprie acestor eroi şi ei caută să se elibereze de ea fie şi prin compromis. Este o lume care nu-şi scoate criteriile din autocunoaştere şi autocultivare ci îşi aplică criterii din afară, transformînd tiparul unei existenţe de împrumut în existenţa proprie fără a sesiza simulacrul. Situaţia acestor eroi e dramatică în cel mai autentic sens al cuvîntului. Ei alcătuiesc de altfel, personajul predilect al operei lui Caragiale. O consecinţă primă a felului acesta de trai e prezenţa automatismelor, a formulelor preluate fără participare, care înlocuiesc veritabila viaţă sufletească. Caragiale e unul din cei mai caustici observatori ai automatismelor existenţei începînd de la simplul tic ori de la automatismul de limbaj pînă la sesizarea vieţilor stereotipe. Construirea în circuit închis a majorităţii scrierilor sale, indică nevoia, dar şi arta prozatorului de a găsi formula artistică cea mai caracteristică pentru lumea care îl preocupă. Şi Nae, şi Pampon, şi Crăcănel, şi Didina Mazu etc sînt exemplare ale unor existenţe stereotipe. Caragiale a înţeles să proiecteze în direcţie comică infirmitatea sufletească a acestor personaje.

Tragismul subtextual al scrierilor lui Caragiale este însă foarte puţin comentat, deşi chiar o afirmaţie des vehiculată a autorului îndreptăţeşte tentativa. Tocmai acest fond disimulat este valorificat, pe cît a permis textul, de Lucian Pintilie. După cîte se pare, regizorul a urmărit a arăta că reinnoirea clasicilor e posibilă şi necesară, în marginile respectului pentru autor, că în speţă, Caragiale e un autor încă neepuizat interpretativ şi că dovada se poate face pe chiar una dintre partiturile sale mai puţin strălucită. **D-ale carnavalului,** prilej nou pentru regizor de a arăta (tot în tradiţia lui Caragiale) că „arta execuţiunii are importanţă". Aşa cum scrie Matei Călinescu în caietul-program, Lucian Pintilie a procedat ca un eseist compunînd un eseu scenic despre **D-ale carnavalului.** Lucian Pintilie a avut avantajul de a nu fi procedat mestecăreşte, rezumîndu-se doar la textul de montat, de a nu fi ignorat contextul întregii opere înovînd aventuros, ci intuind substanţa profund caragialescă a piesei, farsa ei autentică, de a fi fantezat creator pe scenariul dat, nu fără adăugiri şi retuşuri care au darul de a fi în spiritul autorului. Dincolo de eticheta **comedie,** Lucian Pintilie a văzut tragi-comicul, simulacrul marilor sentimente, postura de estropiaţi sufleteşte a eroilor. Decorurile (Liviu Ciulei şi Giulio Tincu) au subliniat şi ele mizeria morală a unei lumi care-şi face din existenţă un etern carnaval, fără fast şi rost, găsind forme şi mai ales culori sugestive.

Dar Lucian Pintilie n-a fost numai eseistul capabil de a depista o nouă coordonată interpretativă ci şi profesionistul capabil de a o face viabilă prin intermediul scenei. Începînd cu distribuţia şi terminînd cu micile detalii totul converge spre constituirea acestei viziuni noi, tragic-caricaturale. Un text care poate se pare alb la lectură e plin de surprize sub bagheta regizorului. Mişcarea în scenă e de-a dreptul excepţională. Sînt scene regizate cu mare minuţie, de un efect comic plenar. Sînt de reproşat însă regiei tuşele prea groase uneori de mahalagism, caricatura împinsă pînă la şarjă, tendinţa spre vacarm din unele scene.

Actorii, mai toţi nişte virtuoşi, sînt tentaţi de improvizaţie. O dovadă a priceperii regizorale este distribuţia care nu colecţionează stele de dragul numelor, ci actori cît mai potriviţi cu putinţă (recurgîndu-se şi la „împrumuturi": Marin Moraru, Ştefan Bănică). O creaţie îndiscutabilă e cea a **Ginei Patrichi** în Miţa Baston, poate marele rol al carierei sale, unde actriţa dovedeşte o artă a nuanţei de incontestabilă maturitate, fiind împreună cu **Octavian Cotescu** singurii interpreţi care au rezistat tentaţiei de a şarja. Cu aplombu-i cunoscut **Toma Caragiu** face din Iancu Pampon un rol de compoziţie savantă, savuros prin multa pastă şi violenţă pe care i-o împrumută interpretul. Spectacolul cîştigă enorm prin faptul că e susţinut de veritabile vedete căci şi **Octavian Cotescu,** şi **Gina Patrichi,** şi **Marin Moraru,** şi **Ştefan Bănică,** şi **Toma Caragiu,** şi **Rodica Tăpălagă** sînt vedete în sensul bun al cuvîntului. Actori de farmec personal, ei au un public al lor, sînt recunoscuţi oricînd, oriunde, în orice rol, iar subordonarea la o baghetă regizorală de prim-rang le dublează strălucirea. E nedrept a-l cita al treilea pe **Marin Moraru** şi el autor al unui Crăcănel de neuitat, imposibil de transcris. Remarcabili sînt cu superlative de loc gratuite şi **Ştefan Bănică** în fordache sau **Rodica Tăpălagă** în Didina Mazu.

Toate acestea fac din spectacolul cu **D-ale carnavalului** în regia lui **Lucian Pintilie** şi interpretarea lui Octavian Cotescu, Toma Caragiu, Marin Moraru, Aurel Cioranu, Ştefan Bănică, Rodica Tăpălagă, Gina Patrichi, o dată memorabilă în istoria interpretării dramaturgiei lui I. L. Caragiale.

M. UNGHEANU

*) **„D-ale carnavalului", la Teatrul „Ion Luca Caragiale"**

Repetiţie la Institutul de teatru „I. L. Caragiale" cu „Năpasta". În Ion poate fi recunoscut Dan Nuţu

„...Strălucitor şi alb în bătaia lunei, podul"

(Urmare din pag. 1)

În 1883, se deschisese un concurs internaţional de soluţionare a construirii unui pod peste Dunăre, care va lega Dobrogea, printr-o nervură vitală de organismul economic al întregii ţări. A urmat şi al doilea concurs, dar proiectele propuse de firmele şi constructorii cei mai reputaţi din Europa nu soluţionau problema.

Învingînd inerţia din jur, Saligny obţinu cu titlu de experienţă să alcătuiască un proiect propriu. Avea atunci, numai 32 de ani. Era în anul 1886. Patru ani de căutări febrile îi aduseseră la cea mai ingenioasă rezolvare a problemei: în valea Dunării, lată de 15 km, linia ferată urma să străbată în lungime 4 088 de metri de poduri; podul peste braţul Dunării era proiectat cu patru deschideri mari de 140 metri şi una de 190 metri, avînd la capătul lui un viaduct cu 15 deschideri de 60 metri. Braţul Borcea urma să fie străbătut de un pod cu trei deschideri de 140 metri. Podul urma să fie cel mai mare din Europa continentală, şi al treilea din lume.

Au urmat alţi ani, cinci la număr, de eforturi uneori neîrteşti, de a face să prindă viaţă îndrăzneţul proiect. Saligny era directorul lucrărilor. Inginerii săi erau cu toţii, români crescuţi în şcoala sa. Muncitori deveniseră ţăranii din preajma acestor locuri. Greutăţile au fost înfrînte în această titanică încleştare cu natura deseori dezlănţuită, cu timpul neiertător în scurgerea sa. Ultimul nit, cel simbolic ales, de argint, a fost bătut la 14/26 septembrie 1895 în bubuitul salvelor de tun ce consfinţeau o mare victorie a tehnicii româneşti.

Iar dacă numele său a devenit deja legendă în părţile acestea ale Dunării, fără îndoială că peste vreme se va spune în tropi de baladă, că într-o seară de demult, într-un poştalion tras de cinci cai mărunţi şi cu sînge aprig a venit la Dunăre pe drumul îndesat de hîrtoape, un tînăr domn, inginerul Saligny, şi a plecat peste ani într-un vagon de tren, străbun desigur al mijloacelor terestre ultrarapide, lăsînd în urma lui să întregească măreţia Dunării „...strălucitor şi alb în bătaia lunei, podul..." (Al. Vlahuţă. România pitorească).

Şi călător de vei fi acum sau atunci, nu se poate să nu simţi că podul este sugestia unui trainic dialog între două ţărmuri, între două epoci, este un dialog intim cu noi înşine, cu autodepăşirea la care te cheamă.

Se poate spune că nu numai „urechea muzicală" l-a făcut pe Ion Stănescu, şef de echipă la fabrica „Doina" — Bucureşti cunoscut şi apreciat printre tovarăşi. Il caracterizează o permanentă strădanie pentru ridicarea nivelului său profesional, pasiunea pentru profesia aleasă

PE URMELE ARTICOLELOR PUBLICATE

REZOLVĂRILE NU PICĂ DIN SENIN

Acum, după ce l-am vizitat „la domiciliu" pe o parte din cei criticaţi de ziarul nostru, am înţeles de ce unii au tăcut, iar alţii au recunoscut că „cele relatate sînt juste, dar să vedeţi...". Aşa că ne-am gîndit că este bine să spunem lucrurilor pe nume.

„AU RĂMAS CU PROMISIUNILE"

Tinerii de la Combinatul de industrializare a lemnului din Piteşti, care locuiesc la cămin, ne sesizau (şi pe bună dreptate) lipsa de grijă pentru condiţiile lor de viaţă şi pentru petrecerea timpului liber. Despre acestea am relatat pe larg în articolul „UMBRE SUB LUMINA DE NEON", apărut... în primăvară. Am trecut din nou pe aici. Paturile sînt vopsite, păturile vechi înlocuite, pereţii zugrăviţi. Măsurile însă s-au limitat cam la atît.

În răspunsul primit din partea direcţiunii şi a comitetului U.T.C. al combinatului există o menţiune: „...în scurtă vreme dormitoarele vor fi pardosite, iar sobele vor fi terminate în luna august..." Ce-or fi înţeles tovarăşii prin „scurtă vreme", nu ştim. Au trecut cinci luni şi situaţia este aceeaşi. Astă primăvară jumătate din sobe erau demolate, la data cînd am efectuat raidul, tot jumătate erau reconstruite. Lunile trec şi tinerii rămîn doar cu promisiunile.

Despre modul cum îşi petrec căminiştii timpul liber, nu putem decît să mai adăugăm ceva, la ce am spus în primăvară. Comitetul U.T.C. de la combinat şi Comitetul orăşenesc Piteşti al U.T.C. au răspuns cu nişte planuri care nu încălzesc pe nimeni de vreme ce nu au prins viaţă.

SEARA FRUNTAŞILOR FĂRĂ... FRUNTAŞI

Era prin februarie. Un redactor al ziarului nostru a adresat mai multor tineri de la Fabrica de ciment şi de la Întreprinderea de maşini şi utilaje din Medgidia, întrebarea „CÎND AŢI DANSAT ULTIMA OARĂ?". Nici unul nu a răspuns „aseară" sau măcar „acum trei zile". Comitetul orăşenesc U.T.C. şi-a însuşit critica. La faţa locului, am aflat că ulterior au fost organizate seri dedicate tinerelor fete, spectacole susţinute de formaţiile artistice de amatori şi spectacole „cu mască şi fără mască", inspirate după emisiunile de la televiziune. Fireşte, acţiuni interesante.

Planurile, repetăm, sînt bune. Cum arată însă atunci cînd unele acţiuni sînt îndeplinite formal? Iată un exemplu. Cînd ne aflam la Medgidia, la Casa de cultură avea loc o seară dedicată fruntaşilor în producţie de la Întreprinderea de maşini şi utilaje. În sală se aflau cîţiva tineri a căror ţinută dezordonată n-a deranjat pe nimeni. A venit şi... orchestra (unul cu toba şi altul cu un acordeon) şi cîţiva... organizatori. Cei din urmă, cum au venit aşa au şi plecat. Curios, n-au fost invitaţi tocmai sărbătoriţii... fruntaşii.

ŞI LIPSURILE SÎNT ACELEAŞI

Am vrea, în cîteva cuvinte, să subliniem ecoul pe care l-a avut articolul „FONDURILE, UN PRETEXT... NEFONDAT", nu numai în rîndul cititorilor noştri din oraşul Tîrgovişte, ci al tuturor celor care îndrăgesc sportul. Articolul a fost viu discutat, transmis chiar la staţia de radioficare a oraşului. Aşa se face că au sosit la redacţie multe scrisori, în afară de cele pe care le aşteptam, în mod deosebit de la factorii răspunzători şi anume: Consiliul orăşenesc al U.C.F.S., Comitetul orăşenesc al U.T.C., secţia de învăţămînt a Statului popular al oraşului Tîrgovişte şi, se-nţelege, de la Uzina de utilaj petrolier care este „proprietara" celui mai mare stadion din oraş — „Metalul". Cum însă nici unul din cei vizaţi n-au dat semne că şi-ar fi însuşit critica, i-am vizitat.

S-au luat, e drept, unele măsuri privind amenajarea bazelor sportive la asociaţia „Progresul". Liceul nr. 1 şi... cam atît.

La Liceul nr. 3, planurile mereu extraordinare au rămas tot pe hîrtie. Între timp, zgura de pe terenul de volei s-a amestecat cu pietre, saltelele din sala de sport s-au deteriorat, iubitorii handbalului în 7 găsesc porţile tot fără plasă. La liceul nr. 2, lucrurile au rămas, de asemenea, aşa cum au fost în urmă cu trei luni, în vreme ce la Centrul şcolar metalurgic a intervenit o schimbare: sala de sport a devenit dintr-o dată depozit pentru circa 150 de saltele. Despre stadionul „Metalul", ce mai putem spune! Majoritatea tribunelor sînt la fel de părăginite, trei camere, care puteau fi folosite şi pentru vestiare, au dispărut ca prin farmec. În locul lor s-a înălţat un zid — Consiliul orăşenesc al U.C.F.S. nu ştie cu aprobarea cui s-a făcut acest lucru. Acum şase luni uzina a luat iniţiativa lăudabilă de a se instala în incinta stadionului o tabelă modernă de marcaj-scor. Tot de 6 luni ea zace lipită de un perete.

De-a dreptul ridicolă este situaţia bazei sportive (fostă) a Întreprinderii regionale de electricitate. Ca să scape de grijă, Întreprinderea a încercat s-o... paseze asociaţiei sportive „Meseriaşul", care a refuzat-o. Instalaţia pentru nocturnă a fost oferită asociaţiei „Progresul". Cine se încumetă să primească un lucru stricat? Adrese, discuţii, adrese. Cei criticaţi au găsit atunci o soluţie şi mai ingenioasă: desfiinţarea bazei sportive (cea mai bună din regiune). Aşa că, într-o noapte (asemenea fapte se petrec numai noaptea), plasa care înconjura terenul a dispărut. A rămas un teren..viran. Cercetări şi căutări, discuţii între Consiliul orăşenesc al U.C.F.S. şi conducerea Întreprinderii şi cu chiu cu vai aceasta din urmă a montat la loc un rînd de plasă. Pînă la urmă, asociaţia „Meseriaşul" s-a învoit să preia terenul şi ca să-l folosească mai complex, a săpat gropi pentru instalarea panourilor pentru baschet. Stîlpii zac aruncaţi de mai bine de trei săptămîni.

După ce am vizitat din nou bazele sportive ale oraşului Tîrgovişte, ne-am dat seama de ce organele vizate nu au răspuns. Nici nu aveau ce. Dacă, totuşi, ar fi făcut acest lucru (obligatoriu de altfel) erau nevoite să adauge alte lipsuri şi...

De data aceasta, socotim necesar să solicităm Comitetului regional Piteşti al U.T.C., Consiliului regional al U.C.F.S., Secţiei de învăţămînt a Statului popular regional şi Ministerului Învăţămîntului, să-i obligă pe tovarăşii din Tîrgovişte să rezolve problema bazelor sportive.

Poate pentru atitudinea lor reprobabilă faţă de critica făcută de ziar, pe baza scrisorilor primite de la cititori, se vor lua şi măsurile cuvenite. Sînt necesare.

N.R. De la Tîrgovişte tot nici un răspuns. Pînă cînd?

LIDIA POPESCU
MARIA ION
MARIA GHIŢULICĂ

● Ştiri interviuri reportaje ● Ştiri interviuri reportaje ● Ştiri ZILNIC interviuri reportaje ● Ştiri interviuri reportaje ● Ştiri

INFORMAŢII

• SPORT •

TURNEUL INTERNAŢIONAL DE HANDBAL

O promisiune pentru Stockholm

Sub ochii a numeroşi tehnicieni şi specialişti din ţară şi de peste hotare s-a desfăşurat timp de 5 zile la Cluj cel mai puternic turneu internaţional de handbal masculin al anului. În tribună l-am văzut pe Curt Wadmark, vicepreşedintele federaţiei suedeze de handbal şi antrenorul echipei naţionale (membru în comisia tehnică a F.I.H.) urmărind cu mare interes evoluţia campionilor mondiali. La sfîrşitul fiecărui meci avea desenate pe filele bloc-notesului zeci de scheme tactice în atac sau apărare. Şi nu numai el: antrenorii şi tehnicienii care au însoţit echipele Uniunii Sovietice, Iugoslaviei, Franţei, aveau şi ei asemenea preocupări. Chiar şi antrenorii invitaţi din Danemarca, Ungaria, Suedia. Toţi sînt cu ochii pe jucătorii noştri pentru că toţi se pregătesc pentru „C. M." în funcţie de jocul echipei noastre naţionale. Turneul şi-a atins scopul — acela de a constitui ultima etapă a verificărilor înaintea C. M. — şi a oferit publicului partide de un bun nivel tehnic, spectaculoase.

La capătul acestui tur de forţă, reprezentativa noastră a obţinut, dar nu fără emoţii, trofeul acestei competiţii „Cupa oraşelor". Zile în şir, publicul clujean a aşteptat revenirea la valoarea cunoscută a dublilor campioni mondiali. Întîlnirea de miercuri seara cu reprezentativa Uniunii Sovietice a constituit, de fapt, spectacolul de gală al acestui turneu. Ritmul jocului l-a impus şaptele noastru încă din primul minut de joc şi viteza de succesiune a fazelor în repriza a doua a crescut continuu încît spectatorul nici nu mai avea timp să urmărească călătoria mingei spre poarta lui Ţapenko resemnindu-se s-o aştepte în plasă şi consemnarea ei pe tabela de marcaj. Acest iureş irezistibil bazat pe o tehnică remarcabilă în care au excelat contraatacurile fulgerătoare alături de cele începute lent din terenul nostru, au făcut ca toţi colegii lui Gruia să oficieze un dans frenetic în care fiecare pasă era deosebit de rapidă şi subtil executată, încheindu-se cu pătrunderi neaşteptate în singurele locuri goale ale unui zid viu.

Sovieticii, deşi foarte dirzi în replică, au fost nevoiţi să înceapă de la centru de 18 ori, iar seniorii noştri de 10 ori.

Din echipa română, cele mai multe goluri au fost marcate de Licu (foarte bun în meciul de miercuri seara) şi de Gruia (cu toate că a fost marcat strict ca la fotbal, aproape tot timpul de un jucător sovietic), iar de la sovietici, de Climov şi Tervatze.

În primul meci, echipa Iugoslaviei şi-a menţinut aproape tot timpul superioritatea asupra handbaliştilor francezi, care au pierdut numeroase ocazii, care de a reduce din handicap. Scor final: 12—5 în favoarea Iugoslaviei.

Clasamentul final al turneului este următorul: *1. România, 2. Iugoslavia, 3. U.R.S.S., 4. Franţa, 5. România — tineret.*

Sperăm că antrenorii şi tehnicienii noştri şi-au notat destule lucruri privind evoluţia celor două echipe ale noastre. Pentru că au putut fi semnalate la tinerii handbalişti carenţe privind ritmul de joc, dozarea efortului pe parcursul ambelor reprize (cu sovieticii au jucat bine, într-un ritm susţinut, doar în repriza a doua, cu iugoslavii în prima parte a jocului: e o echipă de o singură repriză?) ca şi greşeli de tactică, de orientare pe teren, precum şi numeroase greşeli din neatenţie. Le lipseşte calmul, avîntul, tinereţea (?). Fără reticenţă putem spune că şi la echipa reprezentativă s-au evidenţiat serioase lipsuri, mai ales în meciurile cu Iugoslavia şi Franţa, în orientarea tactică a jocului, în subordonarea tehnicii unei inspiraţii de moment care să facă „mat" apărarea adversă, să fructifice, prin reflexe şi execuţii rapide un număr mai mare de posibilităţi ce se ivesc pe parcursul partidei. Semnalăm greşelile provocate din neatenţie — pase, plasament, — care au însemnat numeroase recuperări de mingi de către adversari şi de multe ori goluri. Deci cu toată revenirea din ultimul meci, cînd s-a prezentat la valoarea ei deplină, echipa noastră pe alocuri lasă încă să stăruie unele incertitudini şi semne de întrebare. Pînă la „marea bătălie" din Suedia se mai pot încă face retuşuri substanţiale.

I. VASILE

Pe scurt

● *După cum s-a mai anunţat echipa de polo pe apă Dinamo Bucureşti va întîlni în turneul final al „Cupei campionilor europeni" echipa italiană Pro Recco Genova. Meciul se va desfăşura duminică de la ora 17 în bazinul acoperit de la Floreasca. Echipa italiană va sosi în Capitală simbătă după-amiaza. Din rîndul oaspeţilor fac parte cunoscuţii internaţionali Pizzo, Merello, Lavoratori, Cevasco, Guerrini şi alţii.*

● *Rapid-Dinamo, un derbi devenit tradiţional, a dat prilejul unei dispute sportive ce a evidenţiat tot ce are mai frumos voleiul. Victoria a revenit formaţiei rapidiste (3—2) care în momentele dificile ale partidei a reuşit să se mobilizeze la maximum. Învinşii nu s-au lăsat cu nimic mai prejos, meritînd aceleaşi elogioase aprecieri. S-au evidenţiat în mod deosebit Nicolau (cel mai bun din 12), Drăgan şi Costinescu de la Rapid, alături de Derzei, Corbeanu şi Ganciu de la Dinamo. Toţi jucătorii deopotrivă au meritul de a fi realizat un spectacol sportiv care deseori a întretăiat respiraţia tribunelor.*

V. R.

● *În vederea meciului pe care-l va susţine simbătă la Neapole cu echipa Italiei în campionatul european de fotbal, echipa ţării noastre a părăsit ieri Capitala pe calea aerului. Lotul cuprinde pe Datcu, M. Ionescu, Popa, Barbu, Nunweiller III, Dan Coe, Deleanu, Ghergheli, Dobrin, Pircălab, Dridea, Frăţilă, Iancu, C. Radu, Lucescu, D. Popescu şi Ioachim Popescu. Antrenorii echipei sînt Ilie Oană şi Şt. Covaci.*

(Agerpres)

La cooperativa agricolă Someşul — Satu Mare, regiunea Maramureş locatul nutreţurilor uscate spre a fi administrate în hrana animalelor este o îndeletnicire zilnică.

Foto: GH. CUCU

ACTUALITATEA

GHIDUL ORAŞULUI BRAŞOV

BRAŞOV (de la corespondentul nostru)

La toate chioşcurile din oraş s-au pus recent în vînzare ghiduri cuprinzătoare, cu schiţa orientativă a oraşului, cu denumirea veche şi poziţia exactă a străzilor, de la cele mai mici la cele mai mari. Ghidul mai cuprinde un foarte mare număr de adrese uzuale din oraş: întreprinderi, instituţii, monumente de artă, muzee, spitale, policlinici etc., etc.

NOI FILME TEHNICE

CLUJ — (de la corespondentul nostru).

Membrii cineclubului de la „Industria Sîrmei" Cîmpia Turzii au realizat în ultimul timp două filme tehnice. În primul se face o prezentare a procesului de producţie în ateliere, iar al doilea redă cîteva metode de organizare superioară a producţiei.

Cele două filme sînt destinate cursurilor de ridicare a calificării.

LUCRĂRI MUZICALE

În librării au poposit zilele acestea cîteva lucrări muzicale de larg interes pentru oricare iubitor de artă: memoriile marelui compozitor francez Arthur Honegger intitulate „Sînt compozitor", culegerea de studii a lui Eugeniu Speranţia „Medalioane muzicale" dedicate unora dintre cei mai remarcabili reprezentanţi ai muzicii naţionale şi universale, monografia lui Cornel Bunescu închinată lui Gheorghe Folescu şi ediţia a II-a a cărţii pe care P. Ghişă şi C. Sachelarie au dedicat-o Mariei Tănase.

TR. P.

Lucrări practice în laboratorul de chimie al Universităţii din Craiova

Foto: O. PLECAN

EXPOZIŢIA FILATELICĂ „NAŢIONALA 66"

Noua expoziţie filatelică marchează un important eveniment filatelic.

În „Clasa oficială" expun Academia Republicii Socialiste România (mărci cap de bour pe plicuri şi fragmente), Direcţia Generală a Poştelor (selecţiuni din ultimele emisiuni româneşti) şi Fabrica de timbre (machete şi probe tehnice).

Dintre exponatele de mărci clasice se remarcă: „Studiu ştiinţific al mărcilor din 1862—72" (dr. Al. Dumitrescu), „Prefilatelie", (Prof. dr. C. Nicolescu-Plopşor), „România clasică" (Ludovic Dengel), „România 1858—62" (ing. N. Bîrzescu), „Emisiunea uzuală 1920—26" (Gl. C. Cellărianu), „Principatele Unite" (M. Cerchez), „Ştampile poştale" (D. Paşalega), „Scrisori de carantină" (dr. N. Tripcovici), „Falsurile mărcilor româneşti" (Petrescu Virgil şi Toma Comănescu), „Mărci clasice" (Armand Vrînceanu), „Mărci pe documente poştale" (Pompiliu Voiculeţ), „Studiul seriei arta populară românească" (Iosif Micu), „Poştele ambulante" (M. Bauer), „Primele emisiuni austriace" (Em. Munteanu), „Anglia" (Titus Crişan) precum şi multe altele.

Expoziţia, avînd peste 300 panouri, este organizată în sala Comitetului de Stat pentru Arhitectură din bd. Magheru 34—36 şi rămîne deschisă pînă la 27 noiembrie.

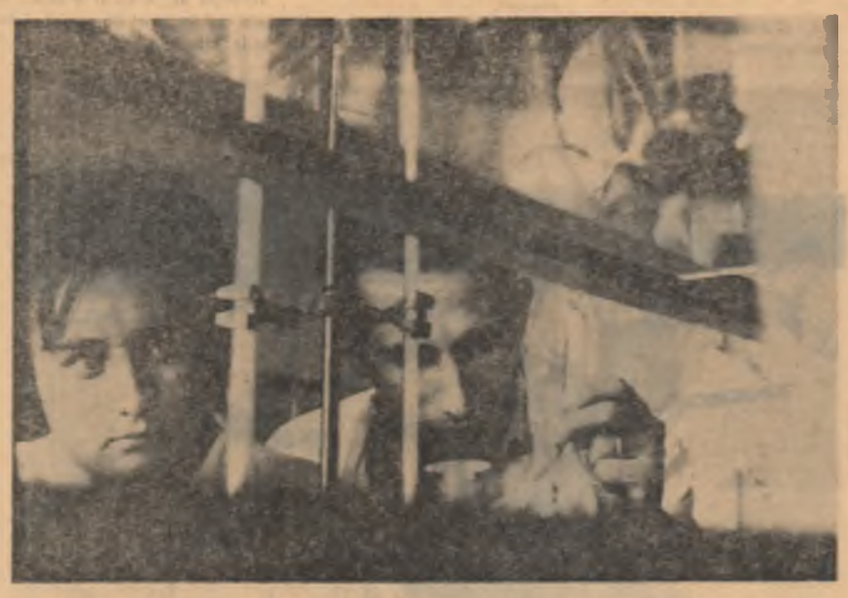

A APĂRUT

„LUPTA DE CLASĂ"

organ teoretic şi politic al Comitetului Central al Partidului Comunist Român

Seria a V-a, Anul XLVI, 11 noiembrie 1966

Marinache Vasilescu: O nouă expresie a umanismului orînduirii noastre. **Emanoil Florescu:** Industrializarea şi procesul de urbanizare. **Eugen Alexe:** Organizarea superioară a producţiei şi a muncii în cooperativele agricole. **Vasile Nichita:** Preocupări actuale în predarea ştiinţelor sociale. **Aurelian Cosmaţchi, Alexandru Ghitera:** Activitatea educativă în rîndurile pionierilor. **Dumitru Ghişe, Pompiliu Teodor:** Gheorghe Şincai — ginditor iluminist şi mare patriot. **Mircea Handoca:** Bogdan Amaru, scriitor militant. **Eugen Schileru:** Tradiţie, inovaţie şi spirit critic. **Gheorghe Dolgu:** Capitalismul monopolist de stat.

PROBLEME ALE CERCETĂRII SOCIOLOGICE

Mihai Merlea: Investigaţii în satul cooperativizat.

CRITICĂ ŞI BIBLIOGRAFIE

Nicu Bujor: Un program de reînnoire pentru Spania. **Petru Berar:** Precursori ai ateismului contemporan.

CUVÎNTUL CITITORULUI

Nicolae Verdeş: Cercetarea zootehnică izvorîtă din necesităţile practicii.

Opinii privind perfecţionarea continuă a învăţămîntului economic superior: Profilul şi pregătirea economiştilor pentru industrie (Ioan Marian Tona, Virgiliu Anghelescu); Proiectele economice şi examenul de stat (Nicolae Istodor); La absolvirea învăţămîntului economic superior (Constantin Beldianu).

WARLOCK — cinemascop — rulează la Patria (orele 9; 12; 15; 18; 21), Bucureşti (orele 8,30; 11; 13,30; 16; 18,30; 21), Grivţa (orele 8,45; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 21), Tomis (orele 8; 10,30; 13; 15,30; 18; 20,30), Modern (orele 9; 11,30; 14; 16,30; 19; 21,30).

MINUNATA ANGELICĂ — cinemascop — rulează la Republica (orele 8,30; 11; 13,30; 16; 18,30; 21), Festival (orele 8; 10,15; 12,30; 14,45; 17; 19,15; 21,30), Feroviar (orele 8; 10,30; 13; 15,30; 18; 20,30), Excelsior (orele 9; 11,30; 14; 16,30; 19; 21,30), Aurora (orele 8; 10,30; 13; 15,30; 18; 20,30), Melodia (orele 9; 11,30; 14; 16,30; 19; 21,30).

CEL MAI MARE SPECTACOL rulează la Luceafărul (orele 9; 12; 15; 18; 21).

POVESTEA PROSTIEI MELE rulează la Capitol (orele 8,30; 11; 13,30; 16; 18,30; 21).

CEI 7 MAGNIFICI rulează la Lumina (orele 8,45; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 21).

MAGAZINUL DE PE STRADA MARE rulează la Central (orele 8,45; 11,30; 14,15; 17,15; 20,15).

TUNELUL — cinemascop — rulează la Victoria (orele 9; 11,15; 13,30; 15,45; 18,15; 20,45), Gloria (orele 9; 11,15; 13,30; 15,45; 18,15; 20,30), Floreasca (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 21).

Cadru din filmul „Warlock"

COPLAN IŞI ASUMĂ RISCUL rulează la Union (orele 10,30; 15,30; 18; 20,30).

ZORBA GRECUL rulează la Doina (orele 11,30; 15,15; 18; 20,45). Program pentru copii dimineaţa ora 10.

DIN ADÎNCUL SECOLELOR — FABULA — PROTECTORUL PĂSĂRELELOR — VIZITA CONDUCĂTORILOR DE PARTID ŞI DE STAT ÎN REGIUNEA BACĂU — CENTUM ANNI ACADEMIAE — RAPSODIE UNGARĂ — rulează la Timpuri noi (orele 9—21 în continuare)

WEEK-END la ZUYDCOOTE rulează la Giuleşti (orele 10,30; 15,30; 18; 20,30), Flamura (orele 9,15; 12; 15; 17,45; 20,30).

VERIFICAT, NU EXISTĂ MINE! rulează la Cringaşi (orele 15,30; 18; 20,30).

FANTOMAS şi FANTOMAS SE DEZLĂNŢUIE rulează la Bucegi (orele 8,45; 12,30; 16,15; 20)

VREMEA ZĂPEZILOR rulează la Unirea (orele 15,30; 18; 20,30).

LAGUNA DORINŢELOR rulează la Flacăra (orele 15; 17; 19; 21).

TOM JONES rulează la Vitan (orele 11; 15,30; 18; 20,30).

FEMEIA NISIPURILOR rulează la Miorita (orele 18; 20,30).

TRIUMFUL LUI ROBIN HOOD rulează la Munca (orele 10; 16; 18,15; 20,30).

FERIŢI-VĂ AUTOMOBILUL! rulează la Popular (orele 15,30; 18; 20,30).

OLD SATTERHAND rulează la Moşilor (orele 15,30; 18; 20,30).

MAIGRET ŞI AFACEREA SAINT-FIACRE rulează la Cosmos (orele 16; 18; 20,15)

CASA DIN MONTEVIDEO — cinemascop — rulează la Volga (orele 9; 11,30; 14,45; 17,45; 20,30)

• CONTINUĂRI • CONTINUĂRI • CONTINUĂRI

Neglijenţa face casă bună cu nepăsarea

stabili cine este vinovatul. Prima întrebare însă pe care este necesar să şi-o pună conducerea unităţii şi, într-o însemnată măsură, organizaţia U.T.C., deoarece foarte mulţi muncitori sînt tineri, ar trebui să fie: ce acţiuni am desfăşurat pentru respectarea strictă a disciplinei, pentru ridicarea calificării oamenilor şi buna organizare a locului de muncă?

La S.M.T. Peciul Nou şi Aradul Nou s-au produs accidente foarte grave ca urmare a folosirii tractoarelor în scopuri personale de către mecanizatori aflaţi în stare de ebrietate. La S.M.T. Neudorf, ca şi în G.A.S. Dumbrava, Zimandul Nou şi Sînpetru-German nu s-au produs accidente prea grave, dar transformarea tractorului în turism, folosirea lui în scopuri personale trebuie judecată cu aceeaşi asprime, atît în ceea ce-i priveşte atît pe mecanizatori, cît şi pe conducătorii de unităţi care nu asigură respectarea ordinului de reglementare a circulaţiei tractoarelor.

Chimizarea agriculturii a impus şi luarea unor măsuri corespunzătoare pentru a feri pe cei ce lucrează în aceste munci de acţiunea vătămătoare a substanţelor folosite pentru combaterea dăunătorilor sau fertilizarea solului. Celor care lucrează cu aceste substanţe s-a prevăzut să li se dea mănuşi, cisme, măşti etc. Manipularea substanţelor chimice nu se face însă în toate unităţile în conformitate cu normele de securitate a muncii. La G.A.S. Gera, de exemplu, cu aceste substanţe toxice nu lucrează o echipă special creiată pentru lucrări fito-sanitare, ci muncitori sezonieri, cărora înaintea începerii lucrului nu li se face nici măcar vizita medicală. De asemenea, nu toate unităţile acordă atenţie depozitării şi păstrării acestor substanţe. În aceeaşi magazie cu substanţele toxice, la G.A.S. Honovici, Beregsău, Maşloc şi altele, se depozitează echipamentul de protecţie şi sculele.

Statul acordă unităţilor fonduri importante pentru a se asigura gratuit muncitorilor care lucrează în condiţii periculoase, grele şi vătămătoare echipament de protecţie. Dar, în unele unităţi agricole din regiunea Banat s-a constatat că, din neglijenţă, legile emise în acest sens nu sînt respectate, cum este cazul la G.A.S. Zimandul-Nou şi Răcăjdia, S.M.T. Sînnicolau-Mare etc.

Atmosfera mediului de muncă este o condiţie de bază a bunei desfăşurări a procesului de producţie, a unei activităţi normale cu maximum de randament. Unităţile socialiste din agricultură investesc în fiecare an sume importante în instalaţii menite să asigure împrospătarea aerului la locul de muncă. În atelierele de fierărie, sudură, tîmplărie, pompe de injecţie de la S.M.T. Berzovia şi Deta, de la G.A.S. Pischia şi ferma zootehnică Pădureni au fost instalate puternice ventilatoare pentru reducerea concentraţiei de noxe, înlăturîndu-se astfel pericolul de îmbolnăvire a muncitorilor. În alte unităţi însă, cum este cazul la G.A.S. Răcăjdia, Banloc, Cenad, Liebling, ferma zootehnică Sînandrei şi S.M.T. Zăgujeni instalaţiile de ventilaţie ruginesc nepuse în funcţiune.

Analiza atentă a fiecărui caz în parte arată, aşa cum am văzut, că accidentele se produc acolo unde nu se desfăşoară o muncă susţinută pentru respectarea disciplinei, a normelor de tehnica securităţii muncii, unde nu se folosesc echipamentul şi utilajele produse pentru protecţia muncii. Dar nu poţi cere unui muncitor să respecte o lege pe care nu o cunoaşte în măsura necesară. Pentru că la originea unor accidente de muncă, a încălcării prevederilor Codului muncii la gospodăriile de stat din Cenad, Pischia, Pescuş, Banloc, Răcăjdia, Beregsău şi altele se află lipsa de preocupare pentru instruirea muncitorilor cu normele tehnice de securitatea muncii.

Controlul efectuat ne-a arătat că trebuie să ne intensificăm activitatea, cu ajutorul organizaţiilor de tineret şi sindicale, în direcţia unei opinii de masă împotriva celei mai mici încălcări a legii. Pentru că lucrurile aparent mărunte, nerespectate, au urmări din cele mai grave.

Cine înlocuieşte bunica?

Direcţia cooperativei a făcut propunerea, ca regulamentul de funcţionare să prevadă, de aici înainte, dreptul ca aceşti pensionari să poată lucra, înainte de 1 ianuarie 1966. Deocamdată nu am primit nici un răspuns.

La centrul de prestări servicii gospodăreşti al cooperativei, din strada Bărăţiei 33, tovarăşa AURELIA MEDVEDEV ne spunea acelaşi lucru:

— Chiar acum am primit cinci solicitări, pe care nu le putem împlini. Nu am decît două tovarăşe libere. Restul le amînăm.

Din cele semnalate am reţinut că serviciile prestate de cooperativa „Deservirea" nu pot acoperi necesităţile din întregul oraş, cu toate eforturile pe care le depune.

Cum rezolvarea acestei situaţii intră şi în atribuţiile secţiei „Gospodărire comunală" din cadrul Sfatului popular al oraşului Bucureşti ne-am adresat şi tovarăşului director adjunct VASILE MUREŞAN, care ne spunea:

— În 1964, în cadrul secţiei de prestări diverse, s-a organizat şi serviciul prestări casnice. Cum această activitate a avut o slabă solicitare şi pe de altă parte s-a dovedit nerentabilă, am renunţat la ea în trimestrul II al anului 1965. Totuşi, ne-am gîndit s-o reluăm...

Ne permitem să afirmăm, că motivul slabei solicitări cade, deoarece după cum am constatat, cereri sînt prea multe. Nerentabilitatea ne-a fost explicată prin cheltuielile ce trebuia să le facă sfatul popular în urma daunelor ce le comiteau angajaţii lor, în familiile solicitante.

Dar am putea întreba mai departe, de ce la angajarea oamenilor nu se urmăreşte şi pregătirea lor? Cum asigură sfatul popular acest lucru? Cum depistează oamenii care pot şi vor să facă aceste servicii?

Avînd în vedere că în curînd va intra în vigoare noua lege a pensiilor, serviciul gospodărire comunală ar putea cere ajutorul secţiei de învăţămînt care să indice pensionare foste educatoare, ce pot presta serviciul de bone. Aceste femei sînt dornice să-şi continuie munca şi după pensionare. Că acest fapt este real ne asigură tovarăşa EMILIA SONEA, vicepreşedintă a comitetului orăşenesc femei, responsabilă cu problemele educativ-culturale:

— În toate raioanele oraşului, în cadrul cartierelor, comisiile cetăţeneşti şi comisiile de femei, supraveghează timpul liber al copiilor.

Activitatea lor se desfăşoară pe linie obştească. Privind problema bonelor, comisiile de femei din cartiere ar putea depista profesoare sau educatoare pensionare, care pot face acest serviciu. Dacă Sfatul popular ar reorganiza vechea secţie, ar avea oricînd sprijinul lor. Aceste servicii s-ar putea organiza în toate raioanele Capitalei, astfel încît să nu mai rămînă solicitări nerezolvate.

Noile măsuri adoptate pentru creşterea natalităţii, dezvoltarea şi înflorirea familiei pun în faţa organelor de resort sarcina rezolvării prestării serviciilor casnice în cele mai bune condiţii prin folosirea tuturor resurselor şi posibilităţilor existente. Este nevoie de o mobilizare şi un interes substanţial a factorilor interesaţi din rîndul cărora nu pot lipsi nici organele superioare ale Sfatului popular al oraşului Bucureşti. Redacţia va întreprinde în continuare investigaţii care să conducă la îmbunătăţirea acestei game de servicii. „Cine înlocuieşte bunica?" este o întrebare adresată atît organelor de resort dar, deopotrivă, deschisă şi cititorilor interesaţi.

Învăţămîntul profesional seral

şcolarizaţi. Pot fi primiţi la concurs şi muncitori care nu lucrează în meseria pentru care candidează numai dacă întreprinderea le asigură încadrarea în producţie în meseria solicitată.

Ce deosebiri sau ce apropieri există între învăţămîntul profesional de zi şi cel seral?

Conţinutul învăţămîntului la cursurile serale nu diferă faţă de cel de la cursurile de zi, elevi primind aceleaşi cunoştinţe teoretice într-un volum corespunzător de ore săptămînal. În planurile de învăţămînt pentru cursurile serale, obiectele de cultură generală şi de specialitate sînt prevăzute cu un număr de ore apropiat de cel prevăzut pentru cursuri de zi la aceiaşi meserie. Datorită faptului că elevii de la cursurile serale sînt încadraţi în producţie în meseria respectivă, în planurile de învăţămînt nu s-au mai prevăzut ore de instruire practică. Deci, prin învăţămîntul profesional seral cunoştinţele practice dobîndite în activitatea zilnică, sînt completate cu cunoştinţe teoretice la nivelul şcolilor profesionale. Mai trebuie amintit faptul că structura anului şcolar la această formă nu diferă de cea de la zi.

Pentru a se asigura o pregătire corespunzătoare elevilor de la cursurile serale, sarcinile de predare vor fi îndeplinite de cadre cu o bogată experienţă didactică şi pedagogică.

Am dori să ne spuneţi dacă toate şcolile profesionale vor avea şi cursuri serale, dacă această formă de învăţămînt va instrui muncitori în toate meseriile?

Învăţămîntul seral se organizează fie sub formă de secţii serale în cadrul actualelor şcoli profesionale cu învăţămînt de zi, fie sub formă de şcoli profesionale serale. Prin această formă vor fi pregătiţi muncitori într-un număr mare de meserii în funcţie de necesităţile economiei naţionale. De pildă, în sectorul industriei construcţiei de maşini se va organiza învăţămîntul seral pentru însuşirea meseriilor de: strungar, rectificator, frezor, electrician constructor de maşini electrice, electrician constructor de aparate electrice, lăcătuş mecanic (întreţinere şi reparaţii) în industria construcţiilor de maşini şi a prelucrării metalelor. Aceeaşi orientare de a pregăti muncitori în meseriile cele mai importante este manifestată de toate ministerele care organizează această formă de învăţămînt.

Cînd va avea loc concursul şi care sînt condiţiile de admitere?

Concursul de admitere în învăţămîntul profesional seral va avea loc între 28 noiembrie şi 4 decembrie. El va consta din probe scrise şi orale la limba română şi matematică. În zilele de 28 şi 29 noiembrie vor avea loc probele scrise, iar între 30 noiembrie şi 4 decembrie se vor susţine probele orale. Materia necesară la concursul de admitere este cea însuşită de elevi în clasele V—VIII ale şcolii generale. La înscriere candidaţii vor trebui să prezinte următoarele acte: certificatul de naştere, certificatul de absolvire a şcolii generale sau a unei şcoli echivalente, adeverinţă de sănătate şi o dovadă de încadrare în producţie. (Pentru cei care nu lucrează în meseria în care solicită a fi şcolarizaţi, dovada de încadrare în producţie va preciza că întreprinderea îi va încadra în această meserie). Amănunte privind susţinerea probelor concursului se pot găsi în „Îndrumătorul pentru admiterea în şcolile profesionale pentru anul 1966—1967", elaborat de Ministerul Învăţămîntului, şi la secretariatele şcolilor.

ZILNIC ● Ştiri însemnări comentarii ● Ştiri însemnări comentarii ● Ştiri însemnări

DE PESTE HOTARE

ELVEŢIA. — Vederea clădirii O.I.M. din Geneva

Schimbarea gărzii în Irlanda

În primăvara anului 1916 circa 1 000 de patrioți irlandezi au eliberat Dublin-ul de sub dominația engleză și l-au ținut sub stăpînirea lor timp de cîteva zile. Această acțiune temerară a irlandezilor a constituit începutul luptei desfășurate pentru obținerea independenței. Ca urmare, în 1921, din cele 32 de districte ale Irlandei: 26 au dobîndit un guvern propriu, recunoscut de Londra. În 1949 Irlanda (cele 26 districte independente) s-a proclamat republică. În același timp, restul de șase districte, alcătuind nucleul industrial, au continuat și continuă și în prezent să facă parte din Marea Britanie.

1966 a fost așadar pentru Republica Irlanda, anul aniversărilor: 50 de ani de la răscoala din Dublin și 45 de ani de la obținerea independenței. Ambele au fost, firește, marcate după cuviință. Dar 1966 a fost totodată și anul predării ștafetei de către vechea generație: căci așa este interpretată în cercurile politice schimbarea șefului de guvern, operată, recent, la Dublin.

Fostul premier Sean Lemass s-a anunțat retragerea din motive de boală. Desigur, motivarea poate fi întrutotul corespunzătoare realității. Oricum, îndoieli în această privință n-au fost exprimate. Dar nu-i mai puțin adevărat că dificultățile interne otrăvesc, ele singure, suficiente argumente pentru o demisie. De la reinstalarea sa în urma alegerilor din 1965 — scrie LE MONDE — guvernul irlandez „s-a lăcătit de a se zbate într-un vîrtej de greutăți între industriașii nemulțumiți, bancheri strîmtorați, fermieri revendicativi, partizanii renașterii gaelitice care fac greva foamei și extremiștii de toate mondirile". O problemă de cea mai mare importanță o constituie scăderea prețurilor de vînzare la produsele agricole. Acest lucru a stîrnit în ultimele săptămîni nemulțumirea profundă a micilor fermieri care au constatat cu amărăciune că mult așteptata ameliorare a veniturilor lor nu s-a produs. După cum se știe, în octombrie peste 100 000 de fermieri din toate districtele, au organizat un marș spre Dublin, unde au demonstrat în fața ministrului agriculturii, formulîndu-și revendicările.

După demisia lui Lemass partidul de guvernămînt Fianna Fail l-a ales ca lider pe Jack Lynch, deținătorul portofoliului finanțelor. Imediat după aceea parlamentul l-a desemnat pe Lynch — cu 71 voturi pentru și 64 împotrivă — ca prim-ministru al țării. Și dacă pînă la urmă el a fost preferat unor candidați, considerați anterior ca fiind mult mai redutabili (printre care Charles Haughey, ministrul agriculturii și George Calley, ministrul industriei și comerțului) aceasta s-a întîmplat tocmai pentru că dificultățile amintite reclamau o personalitate dinamică, activă.

Potrivit observatorilor, Lynch va urma aceeași politică ca și predecesorul său, străduindu-se să mențină un echilibru între naționaliștii extremiști și partizanii unei colaborări foarte strînse cu Anglia. Liniile directoare ale politicii externe nu se vor schimba: apropierea de Irlanda de Nord, îmbunătățirea relațiilor comerciale cu Marea Britanie și eforturile în direcția aderării la Piața Comună. Pe plan intern, noul prim-ministru va trebui să facă față problemelor la care ne-am referit mai sus.

La prima vedere s-ar părea că e vorba de o prea obișnuită schimbare a șefului guvernului, aproape fără consecințe asupra direcțiilor politicii țării. Numeroși comentatori consideră însă, că numirea lui Lynch echivalează cu o „schimbare a gărzii" care „inaugurează o eră nouă". Odată cu plecarea lui Lemass vechii politicieni și-au perfectat retragerea în favoarea „generației tinere". „Această nouă etapă — scrie LE MONDE — este capitală pentru Irlanda. De la începutul existenței sale ca stat independent, ea n-a avut decît patru premieri: Cosgrave, de Valera, Castello și Lemass. Ei au fost cu toții prizonieri ai mentalității generate de războiul civil care a urmat independenței. Îi va revenl lui Jack Lynch, reprezentantul unei noi generații de oameni de stat, sarcina de a elibera definitiv țara de această obsesie a trecutului".

Dar, dacă schimbarea gărzii va inaugura cu adevărat o eră nouă, e o întrebare la care numai viitorul poate răspunde.

ION D. GOIA

Vizita președintelui Consiliului de Stat, Chivu Stoica, în Republica Arabă Unită

(Urmare din pag. I)

și România, împreună cu peste 50 de țări.

Urmează o vizită pe șantierul barajului. Muncitori, tehnicieni și ingineri aclamă oaspeții români.

Președintele Consiliului de Stat al României, urînd deplin succes luptătorilor acestei grandioase lucrări, relevă că marele baraj de la Assuan constituie o realitate modernă a vechilor piramide, o realizare a puterii creatoare a poporului egiptean, consacrată de această dată propriei sale bunăstări și progresului țării.

Oaspeții români își continuă azi drumul cu masina spre orașul „Kima". Construită în anul 1965, această întreprindere face parte din organizația generală a industriei chimice a R.A.U., fiind cea mai mare uzină de acest fel din Orientul Mijlociu. Înzestrată cu utilaje moderne, de mare productivitate, uzinele transformă bogățiile resurse de calcar din această parte a Egiptului, cu ajutorul apei, apei și energiei electrice, în importante cantități de îngrășăminte chimice pe bază de azotat de amoniu.

Directorul general al uzinei vorbește oaspeților despre perspectivele de dezvoltare ale uzinei, dă și despre preocupările de ordin social privind calificarea cadrelor și asigurarea unor condiții corespunzătoare de viață.

Au fost vizitate unele secțiune de producție ale uzinei și unele din construcțiile sociale ale acesteia.

La plecare, președintele Consiliului de Stat a urat colectivului de aici noi succese în munca menite să contribuie la dezvoltarea producției agricole a țării.

În încheierea vizitei la Assuan, oaspeții români au făcut o plimbare pe Nil la bordul unei mici ambarcațiuni construită în atelierele unității egiptene. În „Insula Florilor", un adevărat paradis al tuturor speciilor de plante tropicale.

Seara, președintele Consiliului de Stat, Chivu Stoica, și soția, precum și personalele române și egiptene care l-au însoțit în călătoria prin țară, s-au îmbarcat la Cairo.

Întrevedere Couve de Murville — Charles Bohlen

Guvernul francez insistă asupra respectării de către Statele Unite a termenului stabilit de Franța pentru ieșirea trupelor americane de pe teritoriul țării.

După cum s-a anunțat la Paris, la 22 noiembrie a avut loc o întrevedere între ministrul afacerilor externe al Franței, Couve de Murville, și ambasadorul S.U.A., Charles Bohlen, în cursul căreia au fost examinate problemele legate de retragerea trupelor americane de pe teritoriul Franței. Ambasadorul american și-a exprimat îndoiala în legătură cu posibilitatea retragerii din Franța a unităților militare și a echipamentului de război american pînă la data de 1 aprilie 1967, termen fixat de guvernul francez. Potrivit relatărilor ziarului „Paris Presse — L'Intransigeant", Couve de Murville a răspuns diplomatului american că Franța continuă să insiste asupra respectării de către Statele Unite a termenului fixat.

Răspunsul Parisului la cererile Washingtonului este absolut categoric, scrie „Paris-Presse L'Intransigeant". Partea franceză consideră că statul major american, care a fost avertizat asupra necesității evacuării încă în primăvara acestui an dispune de destul timp pentru a respecta termenul stabilit de guvernul francez.

Sesiunea O.N.U.

Dezbaterile din Comitetul Politic

Comitetul Politic al Adunării Generale a reluat, miercuri, dezbaterile privind dezarmarea generală și totală, adoptînd trei proiecte de rezoluție în această problemă.

A fost aprobat în unanimitate proiectul de rezoluție prezentat de un grup de 31 de țări, în care se cere secretarului general al O.N.U. să întocmească un studiu privind consecințele pe care le va avea pentru omenire eventuala folosire a armelor nucleare.

Un alt document, adoptat de participanții la lucrările Comitetului politic cu 101 voturi pentru și trei abțineri, cheamă toate statele să respecte cu strictețe principiile și obiectivele cuprinse în protocolul de la Geneva din 17 iunie 1925 privind „interzicerea folosirii gazelor asfixiante, otrăvitoare și de altă natură, precum și a armelor bacteriologice".

De asemenea, documentul condamnă orice acțiune care contrazice obiectivele acestui protocol și invită toate statele să adere la el.

Al treilea proiect de rezoluție — adoptat cu 102 voturi pentru și 2 abțineri — cere Comitetului celor 18 de la Geneva să-și reia lucrările și să depună noi eforturi pentru a înregistra progrese substanțiale în ce privește încheierea unui acord asupra dezarmării.

De asemenea, în Comitetul pentru teritoriile sub tutelă și neautonome au început ieri după-amiază dezbaterile în legătură cu situația din teritoriile aflate sub administrația portugheză.

Revenire la vechea coaliție?

Lovitură de teatru? Rapiditatea cu care s-au reînnodat firele rupte brutal poate părea uimitoare. Creștin-democrații și liber-democrații, partenerii de ieri deveniți vrăjmași, au ajuns la o înțelegere în problemele care la 27 octombrie au dus la demisia celor patru miniștri din guvernul Erhard. O comisie mixtă ar urma să precizeze componentele unei politici financiare comune.

Dacă privim perspectivele reglementării crizei de la Bonn prin prisma optimismului comunicat publicat miercuri, s-ar părea că viitorul ne rezervă o revenire la coaliția U.C.D.—P.L.D. Dar să nu ne grăbim. Partenerii de ieri au făcut un pas către reconciliere. Drumul este însă departe de a fi fost parcurs în totalitatea lui. Dosarul divergențelor este mai voluminos de cît capitolul financiar care a dus la ruptura din octombrie.

Apropierea care a urmat cuvîntărilor dintre Kurt Georg Kiesinger și Erich Mende este, fără îndoială, surprinzătoare. Opinia predominantă în capitala vest-germană era aceea că o coaliție a creștin-democraților cu social-democrații devine posibilă. După unii, „marea coaliție" reprezenta unica șansă pentru ieșirea din criză. Pentru alții această coaliție trebuia să aibă un caracter tranzitoriu, urmînd să prefațeze întîlnirea cu urnele. Bineînțeles, o asemenea formulă ar fi presupus abdicări reciproce, renunțări destul de dureroase. Chirurgia politică urma să fie experimentată mai ales pe planul orientării externe. Social-democrații revendicau revizuiri sub aspectul relațiilor cu marile puteri. Ideea „marii coaliții" a avut și are în rindul U.C.D. numeroși adepți dar, în același timp, și numeroși adversari. Potrivnicii se tem de abandonarea unor poziții tradiționale, de renunțarea la un conservatorism cu ajutorul căruia speră să mențină actualul echilibru politic.

Chiar în momentul cînd împotriva liberalilor se revărsau valuri de reproșuri, ziarul KÖLNISCHE RUNDSCHAU sublinia că „starea de spirit din U.C.D.—U.C.S. este astăzi și mai mult în favoarea unei colaborări cu liber-democrații". Înaintea votului bavarez, cînd liberalii își păstrau intacte atuurile, ziarul DIE WELTWOCHE afirma că „reînnoirea blocului U.C.D.—P.L.D., în pofida zidului de resentimente care despart aceste două partide, ar echivala cu o capitulare a partenerului mai mare în fața celui mai mic". Duminică, în Bavaria, liberalii au suferit o înfrîngere care le-a șubrezit pozițiile în tratativele de la Bonn. Insuccesul electoral i-a redus lui Mende posibilitățile de manevră. În noile condițiuni nu se mai poate vorbi de „capitularea partenerului mai mare în fața celui mai mic". Micul partener s-a trezit la realitate: forța sa se micșorează. O mare coaliție U.C.D—P.S.D. ar putea duce la dispariția treptată a liberalilor de pe scena politică. Micul dar zgomotosul partid al lui Mende nu poate supraviețui în obscuritatea opoziției.

Cotitura liberalilor permite reintoarcerea la vechea formulă de guvernare. Marile ajustări politice nu vor mai fi necesare, ci simple corecturi pentru potolirea unor adversități mai vechi. Ar fi o revenire la ceea ce DIE WELTWOCHE denumea „o platformă de dubiozități bine ticluite și de neclaritățl teoretizate".

Informațiile din Bonn pretind că acordul realizat s-ar datora dorinței care se manifestă în rindurile U.C.D. de a evita: a) obligația de a face concesii substanțiale social-democraților; b) riscul unei confruntări electorale. De altfel, liberalii doresc, la fel de puțin ca și foștii lor colegi de guvern o nouă întîlnire cu urnele. Așa a devenit posibilă înțelegerea Kiesinger-Mende. Dar această înțelegere nu este încă deplină. Ar fi nerealist să se creadă că toate obstacolele au fost înlăturate. Problemele financiare sînt, în fond, mai puțin spinoase decît cele privind alcătuirea noului guvern. Cine va intra în viitoarea formație ministerială? Liberalii au o poziție critică la adresa lui Strauss. Fostul ministru cîștigă, însă, teren. Reușita partidului său în alegerile de duminică îi întărește poziția. Iar Kiesinger are obligații față de liderul bavarez („După ce a cîștigat candidatura pentru Kiesinger care i-a promis un post în cabinet, Strauss a apărut ca o personalitate influentă în selecționarea candidaților" — scria NEW YORK TIMES). Oare problema Strauss va învenina relațiile dintre cei doi parteneri dornici să reînnoade o colaborare care a trecut prin multe încercări? O nouă ruptură nu trebuie exclusă. După cum, un acord definitiv ar putea să survină după noua rundă de negocieri. Căci la Bonn, cum scria KÖLNISCHE RUNDSCHAU „stările de spirit se schimbă rapid cînd este vorba de cerințe acute".

EUGENIU OBREA

CARTE DESPRE ROMÂNIA APĂRUTĂ LA HELSINKI

În editura „Otava" din Helsinki a apărut volumul „Cinteze despre cinteze" cu subtitlul „Septembrie 1966 în România". Volumul conține versuri ale cunoscutului poet finlandez Pentti Saarikoski în care sînt evocate frumusețile țării noastre.

pe scurt

Cu prilejul celei de-a 25-a aniversări a constituirii Uniunii Tineretului Muncii din R. P. Albania, la Tirana a avut loc o reuniune solemnă. Au luat parte Mehmet Shehu, membru al Biroului Politic al C.C. al Partidului Muncii din Albania, președintele Consiliului de Miniștri, Hysni Kapo, membru al Biroului Politic, secretar al C.C. al P.M.A., și alți conducători de partid și de stat albanezi.

DECLARAȚIILE PREȘEDINTELUI TOGOULUI

„Voi forma un nou guvern după consultările pe care le-am început cu conducătorii celor patru partide majoritare", a declarat miercuri la o conferință de presă președintele Republicii Togo, Nicolas Grunitzky. El a precizat, totodată, că aceste consultări se vor încheia astăzi 24 noiembrie. Președintele Grunitzky a afirmat că va da publicității numele celor care au participat la tentativa de lovitură de stat dar, „după ce vor fi întreprinse verificările necesare pentru a nu se comite erori".

LACERDA S-A ÎNAPOIAT ÎN BRAZILIA

Fostul guvernator al statului Guanabara, Carlos Lacerda, s-a înapoiat la Rio de Janeiro venind de la Lisabona, unde a încheiat o alianță politică cu fostul președinte al Braziliei, Kubitschek, avînd ca scop declarat crearea unui „partid de reformă democratică".

La sosire, Lacerda — cunoscut pentru vederile sale de dreapta — a declarat că nu crede că va fi lipsit de drepturi politice, știrile difuzate în acest sens fiind „pure speculații".

Conferința de presă a cosmonauților Lovell și Aldrin

La centrul spațial din Houston a avut loc conferința de presă a cosmonauților James Lovell și Edwin Aldrin, care au întreprins un zbor spațial de cîteva zile la bordul navei „Gemini-12".

Edwin Aldrin a declarat că în cursul ieșirilor sale în spațiu, care au totalizat peste cinci ore, a întîmpinat mai puține dificultăți decît se prevedea. În cursul zborurilor precedente cu nave de tip „Gemini", cosmonauții au resimțit o oboseală puternică în cursul ieșirilor în spațiu, doi dintre ei fiind obligați să se înapoieze în cabina spațială, înainte de termenul prevăzut. Aldrin a atribuit succesul său calității antrenamentului la care a fost supus pe pămînt. Pe de altă parte, cosmonautul a declarat că în cursul unei ieșiri spațiale nocturne a observat o foarte slabă licărire între degete. Acest fenomen, a adăugat el, merită să fie studiat.

James Lovell a confirmat la rîndul său că echipajul nu a putut observa norul de sodiu degajat de racheta franceză „Centaur". Totuși, în baza instrucțiunilor primite de la centrul de urmărire a zborului, cosmonauții au declanșat aparatul de filmat în momentul în care se presupunea că nava va trece în apropierea norului.

REPUBLICA TANZANIA. — Uscarea firelor de risoi folosite pentru confecționarea de obiecte de artizanat

Zboruri periculoase

Locuitorii orășelului Stone Lake, din statul american Wisconsin, au fost deșteptați din somn, într-o noapte de la sfîrșitul săptămînii trecute, de o puternică explozie. Cerul se luminase ca ziua iar undeva, în apropiere, flăcări uriașe se ridicau la mare înălțime. Avusese loc o catastrofă aeriană. Un bombardier cvadrimotor, de tip „B-52", explodase și se prăbușise la numai cîteva minute după ce efectuase, în aer, operația de aprovizionare cu carburanți.

Locul unde se afla epava avionului a fost înconjurat de trupe care nu au permis apropierea nici unui civil. Cîteva ore mai tîrziu, Pentagonul recunoștea, într-un comunicat oficial, prăbușirea bombardierului care aparținea Comandamentului strategic aerian al S.U.A. Întrucît asemenea avioane transportă, deobicei, bombe cu încărcături nucleare, Ministerul Apărării al S.U.A. s-a grăbit să anunțe, pentru a liniști opinia publică, că la bordul aparatului nu se afla nici o bombă nucleară.

Accidentul de la Stone Lake s-a petrecut exact cu 48 de ore după ce ziarul OAKLAND TRIBUNE relatase, din surse informate, că un bombardier american „B-52" „scăpase" din greșeală o bombă cu hidrogen lîngă o insulă nelocuită situată în apropiere de Porto Rico. „Incidentul" a avut loc în luna august și au trebuit să fie aduse la fața locului nave speciale și scafandri ai marinei militare a S.U.A. pentru ca bomba să fie recuperată. Din nou, Pentagonul, afirmase, într-un comunicat, că, de fapt, nu era vorba de o bombă cu încărcătură nucleară ci numai cu explosiv convențional. Secretul cu care a fost înconjurată această afacere (de altfel, autoritățile americane nici nu au comunicat despre accident pînă ce nu au apărut dezvăluirile în ziarul OAKLAND TRIBUNE) a făcut ca foarte multe persoane să primească cu un scepticism vădit „explicațiile" Ministerului american al Apărării. S-a reamintit, cu acest prilej, că în luna ianuarie, cînd un bombardier american a „pierdut" patru bombe atomice lîngă localitatea spaniolă Palomares, Pentagonul prezentase comunicate asemănătoare în primele ore după accident, negînd existența unor încărcături nucleare. Numai după ce resturile uneia din aceste bombe au fost găsite de țărani spanioli și văzute de ziariști, versiunea inițială a fost modificată și s-a recunoscut întregul adevăr.

Primejdia pe care o reprezintă zborurile avioanelor strategice „B-52" pentru pacea și securitatea lumii ca și pentru sănătatea locuitorilor diferitelor țări nu mai trebuie demonstrată. Ea a fost pusă în lumină cu prilejul campaniei de protest declanșată de cercuri largi ale opiniei publice din numeroase țări ale lumii după „episodul Palomares", cînd s-a cerut să se pună capăt zborurilor avioanelor americane avînd la bord arme nucleare. În prezent, după cum recunosc cercurile de la Washington, Comandamentul strategic aerian al S.U.A. dispune de 600 bombardiere de tipul „B-52", care zboară prin rotație, în permanență. Cu toate că rutele acestor avioane sînt ținute în secret, ziarele americane relatează că ele acoperă numeroase regiuni și țări din emisfera nordică. Cu multă grijă sînt ascunse tipul și numărul bombelor nucleare aflate la bordul aparatelor. Dar unele din ele se prăbușesc provocînd îngrijorarea și protestul a milioane de oameni. Un asemenea accident a avut loc în februarie 1958 cu un bombardier „B-47" care în urma unei ciocniri în aer cu un alt avion a „scăpat" o bombă nucleară deasupra statului Georgia. În martie 1958, un avion „B-47" din cauza unei „defecțiuni tehnice" a „aruncat" pe pămînt o parte a unei bombe nucleare. În noiembrie 1958, un avion asemănător s-a prăbușit în statul Texas, catastrofe identice avînd loc în iulie și octombrie 1959, ianuarie și martie 1961, ianuarie 1964, de două ori în 1965, pentru ca, anul acesta, să devină cunoscut în lumea întreagă „accidentul de la Palomares". Și acestea sînt numai „incidentele" comunicate de autoritățile americane pentru că, așa cum a recunoscut un membru al Comisiei pentru energia atomică a S.U.A., „incidente de acest fel s-au produs în mai multe rînduri în cursul anului 1966 și noi am fost informați de ele".

Purtătorii de cuvînt ai Pentagonului încearcă să liniștească opinia publică pretinzînd că „au fost luate măsurile necesare pentru ca, în eventualitatea unui accident, bombele nucleare să nu explodeze". Dar asemenea asigurări nu pot convinge pe nici unul din locuitorii țărilor al căror spațiu aerian este brăzdat de bombardierele „B-52" deoarece, chiar dacă bombele nu explodează, ele pot degaja substanțe radioactive, cu un efect distrugător. Iată de ce, se fac auzite cu tot mai multă tărie, glasuri care cer să se pună capăt, pentru totdeauna, zborurilor periculoase ale bombardierelor atomice americane, să se procedeze la interzicerea și distrugerea tuturor armelor nucleare.

P. NICOARĂ

Rasiști din Republica Sud-Africană obligă populația de culoare să călătorească cu vehicule „speciale", interzicîndu-li-se accesul la mijloacele de transport folosite de albi. În fotografie: grup de muncitori de culoare din Johannesburg luînd trenurile „speciale" spre cartierele „rezervate" lor

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii", Tel. 17.60.10. Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii".